

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesu Libri Duo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. II. Spes & perpetuum orandi studium, ectases, lacrimæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

mè dubius, quidquid petijſſet, impetrallit
quod dixiſſet, eventurum.

CAPUT II.

Spes, & perpetuum orandi studium, ecſtaſes, lacrimæ.

§. I.

*Divina
ſpei plenus.*

FErè tantùm quiſque ſperat, quantum credit. Bernardus ergo, qui Deum credebat omnia poſſe, quæ velle, & velle, quæ in divinæ gloriæ incrementum ceſſura ſciret, non niſi grandia de manu Dei dextera & ſperabat, & ſibi aliſque cordatus orator maximâ fidentis animi lecuritate rogabat. Vicit autem ſpes ipſam perſæpe naturam, & ſpei fructus aliorum expectationem, non Bernardi ſententiam, nec deſerbuit unquam orandi ardor; qui nunquam elanguit ſperandi vigor: quàmque jucundum eſt ſperare, tam dulce fuit Bernardo orare.

*Bernardus
à puero orationi
deditus.*

Eſi verò à prima uſque pueritia nihil illi erat jucundius religioſâ Deum precandâ conſuetudine; majores tamen in hac caeleſti

his sapientiæ schola progressus fecit, post
 illam, de quâ supra, insignem sui victoriam, *Toros dies*
 eò usque, ut duas trësue horas, quin & ipsos *noctésque*
 dies, noctésque solidas, sive pronus humi, si- *precibus*
 ve genibus nixus, modò corpore erecto *vacando.*
 consistens, modò humili scabello insidens,
 vel leniter obambulans divinarum medita-
 tione rerum transmitteret: quo tempore,
 cælestibus incendijs adeò pectus æstuabat,
 ut illud emissis ex imo corde suspirijs ex- *Cogitay*
 onerare, vestes temperando ardori laxare, *ardorem*
 domo egredi, dulces amoris lacrimas pro- *mentis la-*
 fundere, alijsque modis æstum reprimere, *xatis ve-*
 necesse foret. *stibus tem-*
perare.

§. II.

Neque defuit unquam prolixæ oratio- *Amplam*
 nis argumentum homini cælestibus assue- *habet pre-*
 to: modò enim dulcissima cum Deo Divis- *candi ma-*
 que ferebat colloquia, rurelarem Angelum *teriam.*
 auscultabat, suos Dei Parenti amores expli-
 cabat: modò in lacrimas precésque effusus
 cælestis mortalibus lucem è cælo veniámq;
 poscebat, irarum placare Numen, Romanam
 Ecclesiam omnesque ordines Deo impen-
 sius commendare adlaborabat. Nunc omnes
 secururæ diei actiones cum Superis consul-
 tabat: nunc repentina superflus dulcedine

N

in

in cantum & suavissimos divinarum laudum
modulos erumpebat. Et fuit tanta
tamque inveterata orandi consuetudo,
eodem tempore, etsi studijs, etiam gravibus
mis, immergeret animum, ab oratione
men & intima cum Deo conjunctione

Minimè avocaret. Neque verò, quod multis solent
tamen ora- est, cursim deproperabat orationes, etsi
ziones de- seu curis oblectus, seu laboribus fessus;
properat. lento veluti passu progrediebatur, & pe-

Lumina precanti mysteria, penitus inspiceret. Ut
menti in- finem sacrae commentationi imposuit,
fusa scri- divinæ lucis radios, quibus mens illustra-
ptis consi- fuerat, in charta, quoad potuit, expressit,
gnat. illis sæpius memoriam animumque excita-
ret. Ejusmodi ephemerides Nobilis quidam
Catanzaranus ad manum habet, quæ
plenas luminibus ipsius Bernardi manus
conscriptas, ab Episcopo (quem Illustris-
simum Brivium, utpotè Colnagi studiosissi-
mum, nonnulli fuisse arbitrantur) sibi do-
no datas gloriatur, & inter opes sacras me-
ritò adnumerat.

§. III.

Multum de
genibus o-
rat.

Sacerdotale pensum & coronarias Deo
paræ preces plerumque non nisi de genibus
re.

recitabat; eâ sollicitudine, ut tamen memoria esset perquam fida & tenaci; ne tamen oblivio subreperet, quousque pervenisset, debitum divini officij pensum exsolvendo, domi scripto consueverit signare. *Tertiam dixi, &c. Vesperas &c. recitari.* Id verò tempus omne, quod à studijs, vel juvandi mortalibus vacuum habuit, vel in sacrae aede, vel intra cubiculi septa in genua prostratus orationi penitus consecrabat, tam arctè affixus Deo, quo cum illi sermo erat, ut neque rerum agendarum cura, neque daemonis astus aliorum flectere precantis animum posset: immò verò profundè adeò se divinitatis pelago immergebat, tantisque superfundebatur cæli delicijs, ut perquam frequenter domi & foris, in templis & palatijs, in campis & in mensa extra se rapere- tur, & cælestis quidam fulgor animi ex vul- tu emicaret: quod, quia in consuetudinem vertit, jam porrò etiam in publico admirationi non fuit.

*Sine mentis
evagatione*

*Non tamen
sine raptu.*

§. IV.

Neapoli vir nobilis prosapiæ vidit illum in aede quapiam sublimem à terrâ, & relut in aëre pendulum, satis longo tempore in spatio inter preces elevatum. Idem spe-

*Quandoq;
sublimis in
aere.*

N 2

Sta

etatæ fidei homines in nostro se vidisse co
 plo testarum faciunt. Catanæ plures modo in
 madvererunt, cum ad spectandas è vicis vitâ
 Divæ Agathæ reliquias gradus facellifus delicias
 mi conaretur ascendere, neque tamen contestat
 stantium multitudine præpeditus, enitip
 set, toto corpore divinâ quâdam vi evect
 cubito altius in aëre sterisse, neque gra
 bus infrâ, nec uspiam adminiculis innixu Ali
 tanto majore adstantium admiratione gravi de
 quanto in tot oculis testatore prodigi ritatis ob
 Romæ Cardinalis S. Georgij spectavit que Abb
 coenâ Bernardum dulcissimâ Dei memora nem ex
 sensibus abreptum, & fluentes ex oculis fixi cog
 bertim lacrimas purpuratâ manu ipse de ectasi p
 fit. tio, nec

Messanam inter & Catanam vir ex po
 vi Benedicti asseclis religiosus, quem B mo ev
 nardo itineris socium casus dedit, consperea se
 obstupuitque, eum in diversorio se in fecu tientis o
 tius conclave recepisse, ac ibidem sepe E voc
 ipsas horas sensibus in oratione penitus e adem f
 stitutum, atque adeò sine anhelitu, sine mo colloqu
 cordis, nemine vel parùm dubitante perabatur
 mortuo habitum. Et jam alij consiliu nobio:
 capiebant, quâ cadaver in Urbem deieratâ Cru
 tur: alij, quæ sepulturæ necessaria sunt, horæ p
 accurabant. Cum ecce redeunte spiritu lacrim
 surgit, velut è tumulo Pater, prodit in me
 dium

*Septē horis
 sine sensu
 in mortuū
 iacet.*

diū cunctis admiratione defixis, & quomodo inquit, resurgis, Pater, tot jam horis vitā functus? quibus tamen ille, ut cæli delicias regeret, se dulci oppressum somno contestabatur.

§. V.

Alium quoque ejusdem Divi alumnum gravi detentum in valetudine religioso charitatis obsequio recreaturus accesserat, jamque Abbati assidens de cælestibus sermonem ex more cœperat; cum Christi Crucifixi cogitatione defixus, & subita abreptus cœtasi pro mortuo jacuit unius horæ spatio, nec vi aut clamoribus ad sese revocari potuit; tandem verò sponte sua, velut è somno evigilans veniam petijt, caussatus interea se in Christi sepulchro trophæa patientis cum voluptate admirabili spectasse.

Evocatus forte ad sacrarum Virginum ædem fuerat Bernardus, & jam ad solitum colloquendi locum, exceptura Patrem properabat Agatha de Paternò, Præfesta Cœnobio: cum ille interim in templo conspecta Crucifixi icone mox raptus dimidiam horæ partem hæsit: post vultu accensus, lacrimisque diffuens: ô miserandam Matrem, exclamavit, ô calamitosam DEI homi-

minis pro sceleratis in cruce extincti generis
 rricem! denique sibi redditus eidem An
 stitæ, quæ toto eum tempore non sine
 quida voluptate & pieratis fructu observa
 verat, ingenuè fassus est, animam suam tan
 tisper in Calvariæ monte fuisse peregrina
 tam: quod enimvero satis testabantur sin
 gultus ex intimo pectore erumpentes, & vo
 ces suspirijs intercisæ.

§. VI.

*Neq; potuit
 eiusmodi
 raptus im
 pedire, vel
 lacrimis
 temperare.*

Hæc verò precantis, aut divina medi
 tantis à sensibus alienatio, ut oppidò fra
 quens, ita minimè in potestate fuit Bernar
 di, quem divina rapiébant; non quidè invi
 rum, modestiæ tamen causâ verecundè, sed
 frustra reluctantem. Quemadmodum, &
 perpetuos lacrimarum fontes, ne perenni
 fluxu genas irrigarent, ut etiam veller, siste
 re non potuit; nimirum gemino donatu
 cæli munere, ut tam pijs imbribus oculi
 semper pluerent, pupillam tamen aciemq;
 luminum nunquam haberent. Sive enim
 horarias Deo, vel coronarias Deiparæ pre
 ces persolveret, sive ad populum de supe
 riore loco verba faceret, vel patientis Chri
 sti quacunq; demum occasione meminisset,
 fer, ceu gemino fonte aperto ex oculis la
 cri-

crimarum rivi voluebantur. Quod etiam
 persæpe in ipsa hominum turba evenit. Cer-
 te cum Præsule quodam magni nominis
 curru peregrè vectus tam copiosos lacrima-
 rum effudit imbres, ut epistola, quam for-
 te sinu reconditam habebat, madefacta cum
 jam Præsuli in itinere ostendenda esset, sine
 rubore tradi non potuerit. Nunquam ferè
 quoad vixit, rem divinam fecit, nisi com-
 plutus lacrimis, plurimum etiam strophio-
 loru usu, quæ, ut ædituus apponeret, necessitas
 expressit, non sat exsiccandis. Ipsemet a-
 micissimo suo Bernardo à Ponte aliquando
 affirmavit, se rem divinam ipsis viginti tri-
 bus annis, tantummodo bis terue sine lacri-
 mis fecisse.

§. VII.

Ad extremum tam continuo precandi
 studio, & nunquam interruptâ cum DEO, *Nihil non*
 tanquam præsentè agendi consuetudine, *sperat se o-*
 eò intimæ familiaritatis pervenit; ut à ma- *rando con-*
 gno Numine, ceu amicus ab amicorum opti- *secuturum.*
 mo nihil non speraret, nihil non impetra-
 tum inter lacrimas, suspiria, precésque sibi
 aliisque polliceretur, & vel ab invito, non
 extorqueret. Quod si enim difficilem ad *Piâ quandâ*
 vota Deum animadverteret, eum non raro *violentiâ,*

religiosâ quadam violentiâ in suam sententiam pertraxit, & audaci pietate imaginem infantis JESV, quam in cubiculo venerationi expositam tenuit, piè simplex, velut captivum amoris obsidem arcæ includebat, & blandum subridens cum Jacobo Patriarcha, *non dimittam te, ajebat, donec benedixeris mihi.* Atque hunc in modum facile fuit, quod veller, DEVM suæ Majestatis quasi oblitum inflectere. Itaque tam explorata Dei bonitas mirum quantum extimulabat Bernardi spem, ut multus esset, ac perquam sedulus in quorumvis aliorum calamitatibus apud Deum Cælitésque orator, quorum causas scripto notatas, non secus ac libellos supplices Crucifixo super lectulum deposito blandissimis verbis offerebat, quibus adijciebat nocturnâ sui flagellatione sanguinem, suspiria, lacrimas. Observatus est planè vim Deo facere velle, & cum pro ægro quopiam supplicaret, hisce verbis usus. *Hanc mihi, quæso, fac gratiam, & sanum infirmum (& nominabat infirmum) volo enim eum sanum fieri.* Allatus erat nuncius Bernardo, virum Principem ad extrema deductum. Tum Bernardus, moritur, inquit, Princeps; at non est mortuus. *Ego verò hodie cibi nihil gustabo; sed precibus dabo operam, ad sanctam meam Agatham & Antoniam*

Aliisq, rara pietatis artibus.

onium adibo; ubi si pro Principe litatum fuerit, mortem evadet. Ita Bernardus, & Princeps, peractis sacris, extra aleam fuit.

Frequentiam orationis plurimum ad-^{vbi proli-}juvabat perpetuus cælestium illorum mis-^{xius orare} filium usus, quo perbreves ac ardentibus ex-^{non licet,} animo preces in cælum ejaculamur; horum^{suspiria} enim incensæ charitatis jaculorum phare-^{in cælum}tra inexhausta cor erat Bernardi, è qua^{eiaculatur.} quidquid ageret, amoris tela depromens sive orabat agendo, sive amabat orando.

CAPUT III.

Bernardi Charitas neutiquam
otiosa.

§. I.

Ac ille Amor, quo animus in Deum ^{Deum ab}rapitur, & velut ad centrum arcanâ vi ^{infantia}tractus avolat, Dux est, & felix omni-^{amat.}um virtutum Imperator, adeoque post fidem & spem inter prima Bernardi decora, in fronte statim collocandus venit: præsertim ^{Charitate}quod à primis conceptus annis continuo ^{nunquam}annorum fluxu, nec lethali culpâ unquam ^{mortifera}extinctus, nec torpore fractus usque ad me-^{culpa vitio} tam ^{extincta.}